

ประเด็น เศรษฐกิจ ฉบับที่ C10	15 ม.ค. 68	วิทยาลัยการทัพบก
ประเด็น ความร่วมมือพัฒนาเขตเศรษฐกิจพิเศษระหว่างสิงคโปร์และมาเลเซีย	การพัฒนาเขตเศรษฐกิจพิเศษใหม่ (Johor-Singapore Special Economic Zone หรือ JS- SEZ) และข้อเสนอแนะสำหรับ EEC	
ประเด็นสำคัญ	<ul style="list-style-type: none"> - ความสำคัญของสะพานข้ามแดนยะโฮร์-สิงคโปร์ - ทำไมถึงใช้เมืองเซินเจิ้นเป็นต้นแบบ - เขตเศรษฐกิจพิเศษของไทย - เปรียบเทียบกับเขตเศรษฐกิจพิเศษ JS-SEZ - ผลกระทบทางเศรษฐกิจของไทยจาก JS-SEZ - ข้อเสนอแนะสำหรับ EEC 	

การพัฒนาเขตเศรษฐกิจพิเศษใหม่ (Johor-Singapore Special Economic Zone หรือ JS- SEZ) พื้นที่เขตเศรษฐกิจพิเศษใหม่นี้จะตั้งอยู่บริเวณพรมแดนรัฐยะโฮร์ทางตอนใต้ของมาเลเซีย เชื่อมต่อกับสิงคโปร์ ครอบคลุมพื้นที่กว่า 3,500 ตารางกิโลเมตร เป็นความร่วมมือครั้งสำคัญระหว่างสิงคโปร์และมาเลเซีย โดยมีเป้าหมายสร้างมูลค่าทางเศรษฐกิจมากกว่า 9 แสนล้านบาทต่อปี และสร้างงานนับแสนตำแหน่งภายในปี 2030 ความร่วมมือนี้สะท้อนถึงวิสัยทัศน์ร่วมกันของสองประเทศในการพัฒนาเศรษฐกิจที่ยั่งยืนและเพิ่มศักยภาพการแข่งขันในภูมิภาคอาเซียน การตั้งเขตเศรษฐกิจพิเศษบริเวณชายแดนยะโฮร์-สิงคโปร์ ถือเป็นจุดยุทธศาสตร์สำคัญที่เน้นดึงดูดการลงทุนจากอุตสาหกรรมสำคัญ เช่น อิเล็กทรอนิกส์ การเงิน การบริการ และสุขภาพ

ความสำคัญของสะพานข้ามแดนยะโฮร์-สิงคโปร์ เป็นสะพานเชื่อมเชื่อมระหว่างเมืองยะโฮร์บาห์รูในมาเลเซียผ่านช่องแคบยะโฮร์ไปยังเมืองจูดแลนด์ในสิงคโปร์ สะพานข้ามแดนยะโฮร์-สิงคโปร์เป็นโครงสร้างพื้นฐานสำคัญที่เชื่อมโยงสองประเทศ ทั้งในด้านเศรษฐกิจ การค้า และการเดินทางในชีวิตประจำวัน ปัจจุบันสะพานดังกล่าวรองรับการเดินทางกว่า 350,000 คนต่อวัน และยานพาหนะ 100,000 คันต่อวัน ทั้งนี้สิงคโปร์คาดว่าผู้ใช้งานสะพานข้ามแดนจะเพิ่มขึ้นเป็น 400,000 คนต่อวันภายในปี 2593 สะพานมีบทบาทสำคัญในการส่งเสริมการค้าข้ามแดน รวมถึงการพัฒนาพื้นที่ชายแดนทั้งสองด้าน

สะพานนี้ยังเป็นตัวอย่างของความสัมพันธ์ระดับประชาชน โดยมีนักเรียนกว่า 10,000 คนเดินทางข้ามแดนทุกวันเพื่อศึกษาในทั้งสองประเทศ

ทำไมถึงใช้เมืองเซินเจิ้นเป็นต้นแบบ ย้อนไปกว่า 40 ปีก่อน เซินเจิ้นเคยเป็นเพียงเมืองชายฝั่งเล็กๆ ที่ตั้งอยู่บริเวณชายแดนระหว่างจีนแผ่นดินใหญ่และฮ่องกง จนกระทั่งในปี 1979 นายเติ้ง เสี่ยวผิง อดีตประธานาธิบดีจีนผู้มีวิสัยทัศน์ ได้ริเริ่มแนวคิดเศรษฐกิจตลาดเสรีเพื่อพัฒนาประเทศ โดยเปิดเมืองชายฝั่งทางตอนใต้ให้เป็นเขตเศรษฐกิจพิเศษ (Special Economic Zone) เมืองเซินเจิ้นถูกเลือกเป็น 1 ใน 4 เมืองแรก พร้อมกับเมืองจูไห่ ชัวเถา และเซี่ยเหมิน ด้วยชัยภูมิอันโดดเด่นในพื้นที่สามเหลี่ยมปากแม่น้ำไข่มุก (Pearl River Delta) เซินเจิ้นจึงพัฒนาอย่างรวดเร็วจากเมืองเกษตรกรรมเล็กๆ ๑ ศูนย์กลางเทคโนโลยีระดับโลก จากเมืองประมงที่มีประชากรไม่ถึง 30,000 คน เซินเจิ้นได้เติบโตจนมีประชากรกว่า 13 ล้านคนในปัจจุบัน โดยยังคงพัฒนาภายใต้นโยบายส่งเสริมเทคโนโลยี เช่น นโยบาย AI 2023 เมืองนี้จึงได้รับการขนานนามว่า "Silicon Valley of China"

เพราะเป็นที่ตั้งของบริษัทเทคโนโลยีชั้นนำมากมาย เช่น HUAWEI ผู้ผลิตอุปกรณ์โทรคมนาคมระดับโลก Tencent ผู้พัฒนาแพลตฟอร์มโซเชียลมีเดีย WeChat และ QQ BYD บริษัทผู้ผลิตรถยนต์ไฟฟ้า BGI ผู้นำด้านการวิจัยวิทยาศาสตร์ชีวภาพ และ DJI ผู้ผลิตโดรนและเทคโนโลยีอวกาศ นอกจากนี้ ยังมีบริษัทนานาชาติอย่าง SenseTime ที่ดำเนิน

ธุรกิจด้าน AI จากฮ่องกง เซินเจิ้นยังมีบทบาทสำคัญในนวัตกรรมระดับโลก เช่น การเป็น 1 ใน 4 เมืองนำร่องทดลองใช้เงินดิจิทัลหยวน และเป็นที่แรกของโลกที่ทดลองใช้งานเทคโนโลยี 5G ด้วยความพร้อมทั้งด้านซอฟต์แวร์และฮาร์ดแวร์ เซินเจิ้นจึงโดดเด่นเหนือซิลิคอนแวลลีย์ในสหรัฐฯ ที่มีความเชี่ยวชาญด้านซอฟต์แวร์เพียงอย่างเดียว เมืองแห่งนี้กำลังเติบโตขึ้นเรื่อย ๆ และกลายเป็นศูนย์กลางที่มีบทบาทสำคัญในเวทีเศรษฐกิจและเทคโนโลยีโลก

เขตเศรษฐกิจพิเศษของไทย โครงการพัฒนาระเบียงเศรษฐกิจพิเศษภาคตะวันออก หรือ EEC (Eastern Economic Corridor) ได้รับการพัฒนาในด้านโครงสร้างพื้นฐานสำคัญ เช่น การก่อสร้างรถไฟ

ความเร็วสูงเชื่อมต่อ 3 สนามบิน (สุวรรณภูมิ-ดอนเมือง-อู่ตะเภา) ทำเรื่อน้ำลึกแหลมฉบัง และโครงการเมืองอัจฉริยะที่รองรับทั้งธุรกิจและการอยู่อาศัย นอกจากนี้ยังมีสิทธิประโยชน์ด้านภาษีสำหรับนักลงทุนในอุตสาหกรรมเป้าหมาย จากคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน (BOI) ได้แก่ เพิ่มสิทธิลดหย่อนภาษีเงินได้

นิติบุคคล 50% เป็นระยะเวลาอีก 5 ปี และได้รับการยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคลเป็นระยะ 15 ปี นอกจากนี้ยังได้รับสิทธิประโยชน์เพิ่มเติมจากกระทรวงการคลัง ซึ่งได้เพิ่มสิทธิลดหย่อนภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาสูงสุดถึง 17% สำหรับผู้บริหาร นักลงทุน และผู้เชี่ยวชาญ ในอุตสาหกรรมเป้าหมาย หรือการเป็นสำนักงานใหญ่ เขตภูมิภาค และการลงทุนระบบสาธารณสุขและสิ่งอำนวยความสะดวกในพื้นที่ EEC เช่น อิเล็กทรอนิกส์ อัจฉริยะ การแพทย์ครบวงจร และพลังงานสะอาด

ล่าสุดคณะกรรมการนโยบายเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก (EEC) เห็นชอบการขยายเพิ่มเติมพื้นที่และการจัดตั้งเขตส่งเสริมเศรษฐกิจพิเศษใหม่ โดยมีพื้นที่เขตส่งเสริมเมืองการบินภาคตะวันออก (EECa) เพื่อใช้สำหรับการปฏิบัติการบินและเดินอากาศ เขตนวัตกรรมระเบียงเศรษฐกิจพิเศษภาคตะวันออก (EECi) โดยมีอุตสาหกรรมเป้าหมาย เช่น อุตสาหกรรมยานยนต์

สมัยใหม่ที่มีการผลิตที่สะอาดและมีมลพิษต่ำ อุตสาหกรรม อิเล็กทรอนิกส์อัจฉริยะ อุตสาหกรรมเกษตรชีวภาพ เป็นต้น และเห็นชอบการจัดตั้งเขตส่งเสริมเศรษฐกิจพิเศษ นิคมอุตสาหกรรมฉะเชิงเทรา บลูเทค ซิตี้ เนื้อที่ประมาณ 1,172 ไร่ บริเวณตำบลเขาหิน อำเภอบางปะกง จังหวัดฉะเชิงเทรา

เพื่อรองรับการขยายตัวและสนับสนุนการพัฒนาอุตสาหกรรมเป้าหมายพิเศษ ได้แก่ ยานยนต์สมัยใหม่ ธุรกิจ อิเล็กทรอนิกส์อัจฉริยะ ธุรกิจการบิน และโลจิสติกส์ ดิจิทัล รวมทั้งการพัฒนาบุคลากรและการศึกษา โดยคาดว่าจะมีการลงทุนในพื้นที่ประมาณ 156,000 ล้านบาท

เปรียบเทียบกับเขตเศรษฐกิจพิเศษ JS-SEZ เมื่อเปรียบเทียบกับโครงการ JS-SEZ เขตเศรษฐกิจพิเศษของไทยยังคงต้องพัฒนาหลายด้าน โครงการ JS-SEZ มีข้อได้เปรียบในแง่การบริหารจัดการที่มี

ประสิทธิภาพด้วยการวางแผนร่วมกันจากทั้งสองประเทศ ในด้านโลจิสติกส์ มาเลเซียและสิงคโปร์ยังตั้งอยู่ในพื้นที่ที่เชื่อมต่อทางทะเลและการขนส่งได้อย่างสะดวก โดยเฉพาะการเป็นประตูสู่อินโดนีเซียและออสเตรเลีย รวมถึงมีการให้สิทธิพิเศษด้านภาษีสูงสุด โดยบริษัทที่เข้ามาลงทุนในด้านการผลิตและภาคบริการจะเสียภาษีเพียง 5% เป็นระยะเวลา 15 ปี โครงการ JS-SEZ ยังมีข้อเสนอด้านแรงงานและเทคโนโลยี โดยมีแนวทางการลงทุนในโครงการที่มีเทคโนโลยีและมูลค่าสูง ซึ่งอาจทำให้นักลงทุนที่ต้องการใช้แรงงานที่มีทักษะสูงเลือกโครงการเหล่านี้มากกว่าการลงทุนในไทย

ผลกระทบทางเศรษฐกิจของไทยจาก JS-SEZ การพัฒนาเขตเศรษฐกิจพิเศษ JS-SEZ จะส่งผลกระทบต่อเศรษฐกิจไทยในหลายด้าน เช่น การแข่งขันในการดึงดูดการลงทุน โดยเฉพาะในกลุ่มอุตสาหกรรมที่มีเป้าหมายเดียวกัน นอกจากนี้ โครงการ JS-SEZ อาจดึงดูดแรงงานและบริษัทต่างชาติที่เคยสนใจลงทุนในไทยให้เปลี่ยนไปลงทุนในยะโฮร์

ข้อเสนอแนะสำหรับ EEC เพื่อให้เขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออกของไทยสามารถแข่งขันได้ ไทยอาจต้องเร่งดำเนินการดังต่อไปนี้:

- พัฒนาแรงงานให้มีทักษะตรงกับความต้องการของอุตสาหกรรมเป้าหมาย กลยุทธ์ที่ไทยต้องใช้เพื่อปรับตัวและสร้างรายได้เปรียบในการแข่งขันที่นี้คือ การพัฒนาแรงงานไทยให้แข่งขันได้ โดยไทยต้องเร่งยกระดับแรงงานให้มีทักษะที่สอดคล้องกับความต้องการของอุตสาหกรรมยุคใหม่ เช่น เทคโนโลยีดิจิทัล พลังงานสีเขียว และการผลิตอัจฉริยะ ผ่านการลงทุนในโครงการฝึกอบรมและสร้างแรงจูงใจให้คนรุ่นใหม่ เรียนรู้ทักษะที่สำคัญ

- เปลี่ยนจากแนวรับเป็นแนวรุก เพื่อให้เศรษฐกิจไทยสามารถแข่งขันในเวทีโลกได้ในยุค "The Great Disruption" ประเทศไทยจำเป็นต้องปรับตัวจากโครงสร้างเชิงรับสู่แนวทางเชิงรุก โดยลดการพึ่งพาอุปสงค์จากต่างประเทศ และสร้างความสามารถในการขับเคลื่อนเศรษฐกิจด้วยตนเอง ส่งเสริมการเจรจาธุรกิจและการลงทุนของภาคเอกชน โดยเน้นการพัฒนานิคมอุตสาหกรรม การสร้างโรงงานใหม่ และการลงทุนในเครื่องจักรและอุปกรณ์ทันสมัย เพื่อนำไปสู่การกระตุ้นเงินทุนหมุนเวียนในระบบเศรษฐกิจ ซึ่งจะช่วยให้เพิ่มผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ (GDP) และเสริมสร้างความยั่งยืนของเศรษฐกิจไทยในระยะยาว

- การเพิ่มประสิทธิภาพโครงสร้างพื้นฐาน การพัฒนาระบบคมนาคมขนส่ง เช่น รถไฟฟ้าความเร็วสูง เส้นทางโลจิสติกส์ และท่าเรือที่เชื่อมต่อกับประเทศเพื่อนบ้าน ต้องได้รับการเร่งรัดเพื่อเพิ่มความสามารถในการแข่งขันของไทยในตลาดภูมิภาค

- เพิ่มสิทธิประโยชน์ที่น่านสนใจ เช่น การลดหย่อนภาษีหรือการสนับสนุนด้านเงินทุนสำหรับธุรกิจที่ใช้เทคโนโลยีขั้นสูง

การประกาศความร่วมมือระหว่างสิงคโปร์และมาเลเซียในการพัฒนา JS-SEZ เป็นก้าวสำคัญที่สะท้อนถึงวิสัยทัศน์ร่วมกันในการพัฒนาเศรษฐกิจภูมิภาค โครงการนี้มีศักยภาพในการเป็นต้นแบบของเขตเศรษฐกิจพิเศษในอาเซียน การใช้เมืองเงินเป็นตัวอย่างช่วยชี้ให้เห็นถึงโอกาสและความสำเร็จที่เป็นไปได้ ในขณะเดียวกันประเทศไทยควรพิจารณาปรับปรุงนโยบายและกลยุทธ์ของตนเอง เพื่อรักษาความสามารถในการแข่งขันและดึงดูดการลงทุนในอนาคต

พ.อ.หญิง นवलสมร จรวงษ์

อจ.ทก.วทบ.